

Terezínský svět

Být sám se v dnešní době často zaměňuje s tím, být osamělý. Lidé si přestávají rozumět a přestávají chápat jednotlivá slova. Jejich špatným užíváním pak ztrácí smysl. Nadávky, které slyšíme denně, vyjádření lásky sarkastickými ústy, slibování věcí, které jsou předem odsouzeny a opovrhování lidmi, které ani neznáme.

Každý člověk je nezbytnou součástí tvořící celek. Stejně jako ve střípkách minulosti odráží se celá budoucnost. Záleží jen na nás, jak ty střípky poskládáme a zda se pořežeme.

Jedny z nejostřejších střepů mají na sobě vyrytá písmena Terezín. Zážitky z něj se dostaly hluboko pod kůži, neboť s jakými zvěrstvy té doby je toto místo spojené, nedokážeme si ani představit. Ale dokážeme se poučit?

Jak se liší štítkování uprchlíků, Romů či jinak vystupujících jedinců od žluté hvězdy, kterou museli na hrudi nosit Židé.... Kdo dal nám právo odsuzovat sobě rovného na základě původu z rodiny a kdo dal nám právo rodiny ničit? Proč vzdělaní lidé krčí rameny a mávají rukou nad problémy křičícími po odpovědi.

Mnozí mohou se řídit příslovím *Nehas co tě nepálí*, ale to, že za zády třímajíc v ruce křesadlo, otočí se zády a odchází, nemělo by zůstat bez povšimnutí. Proč tedy války, v kterých se neangažují, ale mají na ní svůj podíl, nechávají klidně lidi spát. To snad evoluce potlačuje svědomí? A nebo se mravní výchova pouze učí, ale nepraktikuje.

Mnoho zničených životů na úkor spokojených. Spousty hladových prahnoucí po vodě. Několik sirotků, kteří zůstali na pospas moderní době. Nebo vy byste snad jako kazachstánský nebo sýránský sirotek pomoc odmítl? Nebo sand nestačí, čím si museli projít, co museli prožít? Teď je řada na nás, abychom jim podaly ruku a nenechali se ovládnout strachem, který je cítit ve vzduchu.